

De kunst van volhouden.

Toen het nieuwe buurmeisje naast hen kwam wonen, ging Marion nog op de U.L.O. En Bets, het nieuwe kind, was op de H.B.S. Het duurde niet lang of Marion zeurde, om ook naar de H.B.S. te mogen gaan. „Bets en ik zijn nu vriendinnen. Saai, als je op een verschillende school bent.” En toen dit voor de moeder geen reden genoeg bleek te zijn: „Aan een diploma vijf-jarige heb je veel meer.”

„Als je dat haalt, ja”, zei haar moeder.

Marion had zoo haar maniertjes, om haar zin te krijgen. En dus toog moeder op een keer naar het hoofd van de U.L.O. Die vond het jammer voor Marion om te veranderen. „Als ze doorzet, kan ze over een jaar haar diploma hebben. Dat is alvast wat. Wil ze dan nog naar de H.B.S., wel, er is immers niets, dat haar tegen houdt.”

Hij zei dit niet enkel, omdat hij het vervelend vond, een leerling te verliezen. De kern van wat hij bedoelde lag in die paar woordjes: „Als ze doorzet.” Want Marion hield niet van doorzetten. Ze had bevestigingen van ijver en dan waren haar cijfers wel niet uitmuntend, maar toch zeer voldoende. En dan, ineens, had ze er geen zin meer in. Zodoende ging ze telkens maar op het kantje over.

Nu ook kon de heele U.L.O. haar ineens gestolen worden, zóó had ze haar zinnen gezet op de H.B.S. Moeder gaf tenslotte toe; feitelijk eindigde ze altijd met toe te geven. Marion wist dit en maakte er gebruik van.

Het ging goed tot aan de overgang van vier naar vijf. Eigenlijk was het een voorwaardelijke overgang. In vier moest Marion al te hard werken naar haar zin. Ze wist zeker, dat ze terug gezet zou worden; in elk geval, dat ze voor het examen zakken zou. En dus wilde ze opnieuw veranderen.

„Ik ga toch niet studeeren. Dan heb ik veel meer aan een diploma huishoudschool. Ook veel gezelliger voor u. Zeg nou zelf: wanneer had ik dit jaar tijd om met u uit te gaan? En natuurlijk wordt het nu nog erger. Vier jaar H.B.S. en dan diploma huishoudkundige — is dat even fijn?”

Ditmaal voelde moeder wel voor de redeneering.

’t Viel echter niet mee op de huishoudschool. ’t Was niet enkel een pretje, zooals ze gedacht had — het was werken. Marion bracht de twee-jarige cursus maar half ten einde. Daarna leerde ze typen en steno, deed een beetje aan handelscorrespondentie en vond een plaats op een kantoor.

Ze leerde heel wat bazen en heel wat kantoren kennen. Want het ging zoo: als ze ergens een week was, wist ze, dat ze het slecht getroffen had. Na een maand was ze er zeker van, dat ze ’t niet uit-

hield. Na twee maanden keek ze de advertenties na en begon ze te solliciteeren. Omdat het toen een niet al te slechte tijd was, vond ze ook wel telkens wat anders. Doch als ze er een keer de tijd afnam, om rustig na te denken (wat niet dikwijls gebeurde) verwonderde ze zich er over, dat al die veranderingen haar geen vooruitgang brachten. Eerder het tegendeel.

Toen ze een keer haar vroegere vriendin ontmoet had, zei ze tegen zichzelf: „Je hebt nu eenmaal boffers en wan-boffers.” Want het was haar gebleken, dat Bets een keurig nette kamer met afzonderlijk slaapkamertje bewoonde en ook verder voldoende voor zichzelf zorgen kon. Terwijl zij, Marion, niet veel meer verdiende dan haar kleedgeld. Ze zocht echter de oorzaak niet, waar deze school. Bets verstond de kunst van volhouden. Zij haalde haar eind-diploma; daarna een diploma als algemeen secretaresse, al zei ze in die tijd ook tegen ieder, die het hooren wilde, dat je je daarvoor blauw werken moest. En ze ging nooit weg uit een betrekking eer ze wist, dat men haar daar missen zou..... Er zijn veel Marions in de wereld, al maken ze het niet allemaal even bar. Je vindt ze overal. Het meisje, dat zich als hulp in de huishouding verhuurd had, en na één dag al wist, dat ze nooit aan kinderen zou wennen, was in geestelijke zin een zusje van haar. Maar ook het jonge vrouwtje, wier huwelijk dreigt mis te loopen, omdat ze van haar man alleen maar de fouten ziet en van zijn vriend enkel maar de deugden opmerkt, is in de verte familie van haar. Kijk maar eens om u heen, en ge zult me gelijk geven.

Ik weet echter een raad, waar ge meer aan hebt. Want misschien lijken we allen wel een heel, heel klein beetje op Marion. Het nieuwe en vreemde lokt altijd. Van het bekende zijn ook de nadeelen ons bekend. Het is ook heel niet noodig dat we ons, als we nog jong zijn, in één ding of op één plaats als het ware vastbijten. Verandering kan ook beteeken: vermeerdering van ervaring en dus van kennis. Maar laten we ons, eer we aan veranderen denken, toch altijd nauwgezet afvragen, of ook voor ons wellicht de kunst van vol te houden een onbekende en nooit-beoefende kunst is. En als we, heel diep in onszelf, hierop toestemmend moeten antwoorden — laten we dan beginnen met ons op dit punt te verbeteren. De tanden op elkaar en volhouden — het is één van de slagzinnen, die de weg naar het succes aanwijzen.